

644 *krabó tanár*
Cnypl. A. 644

AZ

ERDÉLYI FELSÉGES K. FŐKORMÁNYSZÉKTŐL

engedélyezett

ÉNEKAKADEMIA

RENDELTETÉSE, CZÉLJA,

GYAKORLATI ÉS ERKÖLCSI HATÁSKÖRE

BCU Cluj / Central University Library Cluj
ÉS

TANTERVE.

St. 273 80

—
KOLOZSVÁRT,

a róm. kath. lycéum nyomdája.

1868.

UT queant laxis **RE**sonare fibris
Mira gestorum **F**AMuli tuorum,
SOLve polluti **L**Abii reatum

BCU Cluj / Central University Library Cluj **Sancte Iohannes**

Kolozsvárt, aránylag más magyar vidéki városokhoz, feltűnően mutatkozik a zeneművészeti szellem és abból eredt pártolás — egy részt pedig, a ki nem elégitett gyakorlati fejlődési műértelem. Hogy ezt egyesítve a művelődés haladó korszellemével eszközölhetném, feladatombul tűztem ki, zeneoktatási és zenegyakorlati hatáskörömbe egy nagyobb szerű vállalatot felvenni, mely nem csak a műigényeknek, de leginkább az egyéniség (Individuum) nemesb iránybani kiképezésének megfelelően.

Ily vállalathoz hasonlót, például felhozom a nem rég Budán megalakult „énekakademiát“, a külföldön csaknem minden nevezetesebb városban egyletek vagy magánvállalkozók által létesített dalakademiákat és énekegyleteket, melyek, az egyének az énekben s az éneklésben oktatást nyerve bennök, együttes működések vagy magán kísérletek által, időszakonkénti hangversenyekben a közönség részvételét és kegyeletét a dallam, illetőleg a zene iránt megszerezni rendeltetvék.

Említettek alapján szerencsés voltam az erdélyi felső kir. főkörmányszéktől 1868-ik évi 15,672 sz. alatt az engedélyt megnyerni, Kolozsvárt egy „énekakademiá“ felállítására személyes vezetésem mellett, mely, hogy megnevezésének méltólag megfelelően, hatásköre és tanrendszere az eddig ismert énekiskoláknál és dalegyleteknél sokkal tágasabb körben állapított meg, minél fogva az, nagyobb helyiséget igényelve,

a városi redoute épületben leend elhelyezve. Bár a t. cz. közönség oly buzgó pártolásban részesitené azt, minő szándékkal és áldozatkészséggel az részemről megindittatik.

Kolozsvárt 1868-dik évi Septemberben.

Pichler Bódog,

karnagy, a kolozsvári házi zenekör zeneigazgatója és a kolozsvári énekakadémia vezető tulajdonosa.

Az énekekademia rendeltetése és czélja.

A f. é. october 1-én megnyitandó énekekademia főczélul tűzte ki magának, a helyi viszonyokhoz és a korszellem haladó művelődéséhez méltó és arányos mértékben az éneklő képességeket egy magasabb szellemü érdek előteremtéséhez összpontosítani egyrészt, másfelől pedig, az elsőbbnek gyakorlati kivitel érdekében, az ahhoz minden korban szükségelt anyagot előkészíteni, és egyszóval, énekelő erőket felébreszteni, azokat haladó működéssel és szilárd móddal az igényelt eredményre képessé tenni. A zeneérdeki oldalról eltérve, az intézet minőségénél fogva is rendeltetve van, különösen a serdülő ifju kor kedélyi és hajlami művelődését is eszközölni, a menyinyiben — el van ismerve — hogy a zene és kiválólag az ének, a dal, mint lelkületünk tolmácsa, nevelésünkön a legvirágzóbb eredményt szülte. Minthogy érdekemben van, a szülőket és gondnokokat vállalatomra figyelmeztetni, de a netalán felmerülő aggódó kételyeket bizalom által képtelen volnék eloszlatni, bátor vagyok az énekekademia erkölcsi hatáskörének szánt utószavaimra utalni.

Gyakorlati hatásköre.

Miután rendeltetése és czélja az énekekademiának kettős u. m. első sorban magasabb irányu dalművek (musica sacra, oratoriumok, motettek és cantatek, klasszikus operarészletek s effélék) előadása nyilvánosan; másod sorban pedig azon kiképezés buzgalma, mely fáradozásának gyümölcseit láttatja azoknál, kik a zene magasztos hivatását és benső lényegét felfogni megtanulták, s erről tanuságot adhatnak részint komoly, részint vidám, kedélyes dalok és zeneművek magános vagy közreműködendő előadások által; az intézet két rendszerre oszlik: az énekiskolára és az együttes működésre, ezek mindegyike a jelen körülményeknél fogva magányosan fenn nem állhat, mert egyik a másikból veszi táp-erejét és további lehető fennállhatását azon egyszerű oknál fogva, mert valódi képzettség nélküli énekesek dallamművet

előadni képtelenek, és viszont az énektanoncok csak is úgy vállalkoznak azon nem könnyű tanulmányra, ha a reménylett eredmény érvényesítésébe nem fektethetik igényeiket, a mi csakis a szokásos próbatételek (vizsgák) helyesebben a hangversenyek vagy színpadon előadások által eszközölhető.

A.) Az énekiskola rendszere és tanterve.

Ez magában foglalja az egyénnek kiképezését zeneszerzési fogalomban, hangképezés és dallamelőadásra nézve, tantárgyai:

1. Zeneszerzési elemi ismeret.
  2. Magyar vers és hangmérték (Prosodia).
  3. Olasz nyelv.
  4. Szavalás.
  5. Hangképezés.
  6. Éneklési hallásgyakorlat (Intonation).
  7. Dallamelőadás.
  8. Kiképezés magasabb művészeti irányban (coloratur és drámai ének).
- BCU Cluj / Central University Library Cluj

Az énekiskola vasárnap és csütörtök kivételével minden nap 11—1 óráig fogja az elősoroltakat 5 tanító által, illendő és alkalomszerű beosztással 4 osztályban tárgyalni, és évenként egy, húsvét táján tartandó vizsga által tanításának eredményét érdeklő és szakértő tekintélyes vendég közönség előtt nyilvánosan, tulajdon helyiségi termében előadni.

Az I. osztályba felvétetnek leánykák 6—12 éves korukig.

Ez eszmét, már 3 éves leánykakat az énekben gyakorolni eredményre érvényesítette legelőször Londonban Kinkel Johanna a számkivetésben élő Kinkel híres német író neje, és azóta a tanításmód egész Németországban meghonosodott és az alsóbb leányiskolákban mint tantárgy felvétetett. Minden esetben szükséges, hogy hasonlólag zeneértelmes és neveléssel foglalkozó nő legyen a tanítással megbizva.

A II. osztályhoz csupán fiúk 8—15 éves korukig becsáttatnak.

A III. osztályban részt vehetnek mind két nembeliek és pedig a nő-nemből, kik a 15-ik évet meghaladták, és férfiak,

kiknél a testi kifejlődés megtörtént és az énekszorgalmazás ez által nem gátoltatik.

A IV. osztályban a haladtabbak külön vált egyedi ének-
oktatásban részesülnek.

Tandíjak, melyek előre fizetendők egy óra

az I. és II. osztályban	2	frt.
a III.	3	„
a IV.	5	„

azon kívül minden egyéntől 1 forint béiratási díj.

Az énekiskola tagjai mindenkoron díj nélkül részt vehetnek az együttes működési dal- és próba-estélyeknél és az evvel özszekötött előnyöknél, miután mindnyájan egy intézet tagjainak tekintendők.

B.) Az együttes működéshez hivatta lévén minden egyén, a ki vagy zenészetni képességgel bír, vagy énekhangról rendelkezik; a szerényebb műtulajdonokkal bírókat elősegítendi a gyakorlottabbak közreműködése, és ez esetben számíthat sikerre az együttes működés az énekiskolában gyakorolt egyénekre, kikiről feltételezendő, hogy az együttes működéstől magokat vissza nem vonják.

Az együttes működés alkalmával csupán az előterjesztett és a működő tagok által elfogadott dalművek és kardalok lesznek bégyakorolva, de mindig szem előtt tartva azok előadási célja, mely évenként két rendes hangverseny által nyilvánittatik, a melyek fele jövedelme jótékony célra felajánlva lesz. Továbbá ajánlkozik e lyben az „énekakademia“ minden alapelvével nem ellenkező jótékony célú előadásoknál, rendkívüli vallásos és hazafias ünnepélyeknél részletben vagy egész testületben közreműködni.

Az „együttes működés“ tagjainak rendelkezéseire egy ugynevezett „javallati könyv“ nyitva tartatik, melybe óhajtsaikat vagy panaszaikat béjegyezhetik.

Az „együttes működés“ gyakorló ideje (próbaestély — dalestély) estve, minden héten egyszer oly napon fog tartatni, mely annak idején legalkalmasabbnak fog találtatni. A rendes iskolai szünhónapok alatt azonban e működések elmaradnak, mely időközben a tagsági díjak sem fizettetnek. Az együttes működésben részt vevők havonként egy forintot

fizetnek előre, negyedéves működő vagy pártoló tagja az intézetnek személye után két belépti jegyre vagy egy első rangú ülőhelyre igényt tarthat az énekakadémia által rendezett r e n d e s hangversenyhez.

Az „énekakadémia“ ugynevezendő pártoló tagokra is számít, melyek az együttes működési díjt fizetve, a próbaestélyeknél és a rendes hangversenyeknél ugyanazon feltételek alatt részt vehetnek mint az együttes működő vagy az énekiskolai tagok.

A működő tagok, az őket illető hangiratokat (Stimme) magokkal haza vihetik, ha erről az énekakadémia titkáránál jelentést tesznek.

Mind az énekiskola, mind az együttes működők és pártolók névsora, úgy mint az énekakadémia szellemi és anyagi vívmányai évenként sajtó útján közzé tételnek.

Az énekakadémia erkölcsi hatásköre.

Göthe a „vándorévek“ czimű művében a nevelésről értekezve egy képezdei felügyelővel ezt írja: „Nálunk ének a szellemi kiképzés első kezdete. Minden egyébnek ez kiinduló pontja és eszköze. A legegyszerűbb élv, valamint a leg-
 elemibb tanítás ének által gyökeredzik meg és nyer életet, sőt, a mit mint hit- és erkölcsbeli tudományt adunk szájról szájra, dalban él és terjed közöttünk. Mind abból, a mit ember gondolhat, éppen a zenét választottuk ki, hogy eleme legyen a nevelésnek; mert a tőle kiinduló utak egyenlő könnyűséggel vezetnek minden irányba“.

Boldogok azon intézetek, melyekben a zenészet, illetőleg az ének nemesebb irányban gyakoroltatik, az áldás végtelen, és az nem csupán aesthetikai vagy kedélyes természetű, de leginkább erkölcsi *) nemzeties alapon megszámithatlan üdvös eredményt hozott létre.

*) Nehány év óta Madridban, a Hospicio de los Desamparados nevű szegények házában a kormány részéről Masarneau és Blanco zenetekintélyek javallatára béhozott a négyszólamos éneklés, melynek meghonosítása és meggyökeredzése az emberiség ezen elvetemedett sarjadékán oly meglepő erkölcsi változást idézett elő, hogy ezen szegényház mostan a néptől tisztelve erkölcsi mintaháznak tekintetik.

Nemes és való modorban az énektanítás csakis ott eszközöztetik, hol zenészet i ért emény zés elérni iparkodtatik, t. i. hol a tanonczokat képesekké neveljük, szivbeli és lelki művelődésök önképzéseit a zene által irányult úton kifejthetni, hogy aztán a művészetet vidám kedvvel és lelküllettel felkarolják, és az áldozat, mit ezért hozni készek, öröme nek nyilvánuljon. Ily intézetek a külföldön, különösen N e m e t h o n „leányiskolái“ (Töughterschulen) és tanító képezdei tevékeny sikerrel működnek a zeneért emény zés előmozdításában.

De ezen intézetek zeneszakmája korlátolt a mennyiben az énekképzés csak bizonyos fokig terjedhet . . . . azonban elégséges, hogy a zenével további foglalkozás — ha azzal megbarátkozott, bő anyagot nyujt az akademiákban, dalegyleteknél, templomi karoknál s t. eff. a zeneért emény zést magáévá tehetni, azt szellemkörü kifejlődésében felhasználni a legszebb szórakozásban magát részesíteni és utóvégre a kiapadt anyagi élvezeteket szellemi gyönyörrel párosult érzékies észlelettel felcserélni.

Nyilvános iskoláinkban vidékszer te is, az énekkeli foglalkozás napirenden van. Annak eredménye ismeretes; nem is ének az, legyen bármi, — elégséges, ha annak minden énekminőségét megtagadjuk, mostanság is csak azért, hogy valaki e sorokat olvasva meg ne ütközzék a fenn említett iskolai énektanításban, és azzal vádolna, hogy „miért távolban a jót felkeresni, mikor ugyabban itthon . . . gyönyörködhetünk (?)“.

Mily nehéz zenészet i ért emény zést az iskolákban elérni, abból következik, mert ritka tanító van minálunk azon szerencsés helyzetben, a célhoz megközelítő ismeretet magának megszerezhetni. Sok ember aggódva rázhatja fejét, ha zenészet i b é l á t á s r ó l — mint az iskola céljáról — szólunk, kivált ha meggondolja, hogy szakértő férfiak sem érték el a zenészet i b é l á t á s tetőpontját. A zene egy valami magasztosb; higgadt és folytonos tanulmányozást igényel s ismerete az elméleti tudomány nem csekély kincsét feltételezi. De a zenével majd csaknem ugy vagyunk, mint egyéb természet i tudományokkal. Mi nem vagyunk természet i buvárok, nem tanultuk mind a hosszszas és tudományos rendszereket, nem neveltünk kizárólag e tudományok szférájában, és mégis örvendünk a szakértő tekintélyek értekezései és rajzainak, melyek a végtelen mindenség mély titkait előttünk megnyitották.

Mi látjuk és bámuljuk, csodáljuk és felfogjuk a különben megfoghatatlant, lelkünk előtt új, eddig nem sejtett világ nyílik, s fogékony keblünk boldognak érzi magát, a teremtő eddig előttünk elzárt titkainak élvezetében. — Vajjon nem ugy van-e az a zenében is? — Növendékeink nem zenészek; ők elvont, elméleti tanulmányozáson minálunk nem mennek keresztül s ezekre nincs is szükségök: ők törvényeinket (ha szabad ugy neveznünk) sok oldalúságuk és terjedelmökben nem vették fel, és mégis megnyilik előttök a hangvilág, ha ember áll előttök, ki nekik azt megnyitni képességénél fogva rendeltetve van. A különben tartalom nélküli alakok, eddig nem sejtett életet nyernek; azon, különösen csak a fülnek kedves hangok, nemes érzelmeket lehelnek és valósítói a zenészeti eszméknek; azon pusztá rideg hangszer magány csengése a hangalakzatok és csoportok által egy nemtöt idéz elő, melynek szelleme és kedélye bűverővel hat mások lelkére és a benső istenies életet öszhangzó dallammá változtatja a lélek rokonkarjain! Nézzük meg csak azon dalosokat, kik megértik a mit énekelnek: áhitat és kegyelet, benső elégyülség és boldog gyönyörélevezet sugárzik arcaikon, s dalaikban tükröződnek vissza a lélek tiszta izlése és ártatlan vágyak érzeményei. Habár a gyermeki értelemre vagy inkább érzékeire kevésbé hat a hangszer-zene, mégis a szólam-zene (Vocalmusik) kivált az aesthetikai alapon szervezett népdal minden tekintetben öntudatára hozandó, mivel a zene csalhatatlan kommentárját annak szövegében bírja. Azon aggodalom, hogy a zenészeti érteményezés kitűzött iparkodása oly körökben kártékonyan fog hatni, hol az ész érettsége s tartós utángondolkodás el nem érhető, mivel zenészeti értelmezés és hasonlítás által egy kritikus szellem oltatik a nevendék szívébe, melynek további fejlesztése a zenészet igaz élvezetének kárára van, — előítéleten alapszik. — Általán ismert tapasztalás, hogy zeneterjesztők és zenebarátok, kik hozzá vannak szokva, a zenészeti tüneményeket éles, tiszta s szigorú szemmel nézni, gyakran nem találnak kielégítést ott, hol mások az élvezetben boldogok. De azért ne következtessük ebből azt, hogy ők nem fogékonyok a valódi zene iránt, hanem, mert igénycik nagyobbak a zenészeti műre mekek irányában, és hogy azon semmit nem mondó kifejezéstelen zenével nem tudnak megbarátkozni, mely sokszor csak egy dobjáték rythmusán és reclamirozó etiquett-en alapszik, mert fülesiklando-

zás, muló gyönyör, és ennél magasabbat, valót és szépet keresnek és a zenétől joggal elvárhatnak. Mig a tömeg a modern felületesség terményei körül rajong s a túlzott technika szédelgő műdarabjait bámulja, addig a művelt kisebbség valóban csak a zenészet hangremekei körül gyűl össze, hol áhitat s élvezettel azt érzi, mit a rég kimult muzsafiak szellemei érzők voltak. Ne tartsunk attól, hogy növendékeink zenészeti belátás által elferdítettessenek *), hogy a kedélyműveltség rovására csak rideg észlelő felfogást nyerjenek s taglaló kritika felé rohanván, ez által élvezeteiket megkeserítik; sőt ellenkezőleg: az igazi belátás bir igaz műveltséggel, a lélek és kedély összhangzásával igaz boldogsággal, tudatlanság pedig és fonák ismeret a félszepség anyja, mely célhoz nem vezet. „A ki ezt nem érti, lépjen fejletlen vagy fejlett dalnokok körébe, hol tudatlanság és értelmetlenség a hangokat befújja, meg fög győződni, hogy a zenében is, de kivált az énekekben, egy szent-iratbeli Fülöp szerint, a tudatlanság és tévedésbe merült dalnokhoz e fontos kérdést intézheti: Érted-é azt, a mit dalolsz?!“ (**))

Az énektanításnak, mint az oktatás valamenynyi ágának végcélja legyen, mely a tanulók távoztával kell hogy elérve legyen. Világos egy részről, hogy a tanuló ezen végcéljal az alapi-elméleti anyagot leküzdötte, melyet az elmélet-gyakorlati folyam a legfőbb fokig kitűzött volt, más részről pedig, különben kedvező testalkat és szellemi ruganyosság mellett ama gyakorlati műveltséget és zenészeti belátást nyerte, mely aesthetikai értelmét fejlesztette, kedélyét felmelengette.

Mig az ének ezen célja egyfelől magasra nyúlik a művészet felsőbb köreibe, nem szabad másfelől a népszerűség korlátain — mely népszerűség az u. n. művészeti népszerűségtől különbözik — áthágnia. E két irányban határozza meg ennél fogva az énektanítás oktatása célját, hogy a művelődésbe vett tanuló zenészeti erő és képességét, természetellenesen meg ne fessítse, túl ne csigázza, de oktanon módon ne is gyengítse s kevésre becsülje: mind kettő káros következményü.

*) Városunk egyik látogatott hangjegykereskedésében egy vidéki úr fiának iskolai könyveket vásárolván, ott találkozó ismerősétől kérdeztetett, hogy fiát miért nem taníttatja zenére? mire vidéki úr fejesővalva azt válaszolta: „Bizonny nem akarok fiamból németet nevelni“.

***) J. Merling „der Gesang in der Schule“.

Az éneklési czél helyes meghatározása, jó közép műveltséget okoz, mely az egyéniséget az öntetszés és sentimentalitás örvényeitől s a zenészeti tudatlanság és kedélyhültség káros következményeitől megőrzi- s egy oly műveltséget teremt, mely nyújtott zenészeti élvezetek irányában fogékonyságot s további kiképzésre örvendetes készséget tanusít.

ZÁRSZÓ.

Kétség kívül nem csekély feladata a tanítónak növendékei öntudatára hozni az összes anyagot. De a feladat elérhető, ha az ifjuság fejlesztésében, a kor minden lépcsőzetein, tekintet vagyon a leczkék összefüggő fokenkénti menetére. — Bizonytalan kapdosás, határozatlan kísérletek cél és alap nélkül, valamint rideg hangformák gépies bégyakorlása, semmit sem használ, mert felületesség, egyoldalúság s legfeljebb szemfényvesztő, tartalom nélküli technikához vezet. Gyakran halljuk a szakférfiak ezen panaszait, hogy a közönségnek nincs izlése, hogy zenészeti előadásoknál oly rideg és közömbös, hogy az igazi művészetet nem tudja méltányolni. De kit illet tulajdonképpen e vád? Bizonyára nem a közönséget. Ő nem oka, ha műértelmiség hiányával van, vagy csak kevés részvétet tanusít a művészet iránt: okai annak az iskolák, a zenetanítók és zenészek, ha ok több értelmiséget terjesztettek volna, több lenne feltalálható. A közönség az igazi művészet irányában nem közömbös, ezt városunkban is békabizonyította, válogatott zenészeti darabok előadása alkalmával tanusított nagy részvéte által. És ha ti zenészek és énektanítók elébb zenészeti értelmességet fejlesztenétek, mit tenni kötelességtek, még másképpen lenne a dolog! Vagy talán értelmességet terjeszttek, midőn az énekáriákban addig kinnzátok a növendékeket, míg torkaik kiszáradnak, s legfeljebb egy forte, vagy piánoval vágtok közbe? Vagy ha a zongora mellett ülven azt mondjátok: még egyszer! Itt más újat kell használni! Halkan! Hangosan! Vagy ha a frázisok hősei, s a dicsérők hízog serege kikürtölik azt, a mit jobb volna hallgatással mellőzni, csak hogy hiú pénzért a közönséget tévútra vezessék, s ha azután a zene értelmisége visszavonul gyáván, s nem mer értelmes, részrehajlatlan szakértő oktatás által a közönségnek képző olvasmányt nyújtani, legfeljebb nyomoru nimbus kódébe burkolózzik, melyből mindenütt a szellemdús proletárius vagy az önző kibúvik? Részemről nem dobom a kárhoztatás kövét a közönségre, mert tapasztalásból tudom

mily örömet tanul, ha a jóval nem önzőleg, de jó szándékban megkináltatik.

A tanuló, ki az iskolából távozik, hol belátás és kifejezéssel tanult énekelni, mint nagykoru is becsülni fogja a művészetet. Ő a virtuozitást becsülni fogja, de el nem ragadtatik általa, s legkevésbé fog bámulatában elragadtatni azon új hősök által, kik hangszer nélkül a legszánandóbb szellemi meztelenségben feltűnnek. Ilyenkor az ilyféle rutiniers-ek még inkább panaszkodnak a közömbösség, rossz izlés és műveltség hiánya felett. De nem baj! Ne legyenek csak virtuozok, legyenek a szó teljes értelmében művészek, s ne tekintsék a művészetet téhénnek, mely gazdagon látja el őket téj és vajjal. A virtuozitás korszaka elmulván, rá is volt szükség a műveltség fejlesztő menetében, sőt kívánatos volt, hogy megtanuljunk, a technika mily roppant magaslatáig képes felhatolni a zeneművészet. Tisztelet becsület ama kor kitünőinek! De kitünőségüket az egyéb szellemi tehetségek háttérbe való szorítása mellett a zenészeti műveltség főtárgyának kitűzni, minő badarság! Éppen a virtuozitás, minden erejével szorított vissza az egyszerűség terére, megmutatván nekünk annak becsét s jótékony hatását kedélyünkre. Vagy talán jótékony hatásnak akarjuk nevezni azt a tüneményt, ha a hangverseny és színházi termekben, szemünk bámulatteljesen az újjakon nyugszik, melyek kötél tánczosok s escamoteurs-ek módjára ugrásaikat véghezviszik? Avagy valódi élvezetnek nevezhetjük-e azt, ha fülünk a zenészeti torzképeken kíván gyönyörködtetni, melyekben jelesbjeink legremekebb művei lealacsonyítatnak? Vagy meghatva érezzük magunkat, ha az u. n. karnevál zene burlesk alakjai, a kalandos hangidomok, a természetellenes hangvegyületek füleinket körülrepdesik s a technika fényében elbűvölni igyekeznek? Alig enyészett el a zenészeti semmisség és álom, már is előtérbe lép a kedély üressége e kérdésekre ösztönözvén a lelket: „Miért hágy a művészet oly hidegen? Hol van az istenileg lelkesítő hév? Hol van a szellem, mely az ének szárnyain azon szférákba felemel, hol igazi boldogság és béke honol? S e kérdésekre ez a felelet: „Ne keresd a művészet méltóságát rideg, holt formákban, sem kápráztató technikában annak igazságát, sem a művészet isteniességét a virtuozításban. Becsüld inkább a művészet adományait belső becsők szerint; itéld meg a műdarabokat azon isteni tűz alapján, melyet benned költ, s tudd

meg, hogy kül-fény s tarka hangok nem hirnökei a békének! Azért kell, hogy tanítványaink a zenészeti darabokat belső becsök, az érzelem melege az eszme magasztossága szerént, nem pedig a külső fény szerént tanulják mérni.

Ily módon tisztált fogalmakkal elenyészik majd ama ferde nézet, hogy a jó saját honában fel nem állhat, hanem a távoból meghozandó, s a benszülött férfiak, kik bélátás és buzgalommal dolgoznak a zene templomában, jobban fognak becsültetni honfitársaik által, mint eddigelé. Megtisztított fogalmakkal biztosabban foglalandja el helyét az egyszerűség és méltóság köntösébe öltözködött művészet, a társas és családi körökben; a modern műdarabok üressége és zenészeti képmutatása pedig a művészet és az emberiség nagy üdvére, talán örökre ki fog szorittatni.

Mind azok, kik az énekakademia tagjaivá, vagy az énekiskola növendékei kívánnak lenni, felvétetésüket eszközölhetik: **Demjén László** könyvkereskedésében vagy **Pichler Bódog**-nál mint az akademia igazgatójánál, főpiacz 164 sz. 2-ik emelet.